

Kecskeméti Kozma György

Egerek és emberek

1. HELYESBÍTÉS

Írtam egy cikket nemrég a zsidóvá vált jobbikos alvezérről. Ez állt benne:

„Tudok azonosulni Szegedi Csanáddal. Sajnos nekem sem említették a családomban a felmenőket...„

Ez egyes családtagoknak rosszul esett: a zsidóság maga nem volt eltagadva, csak semmi használati utasítás nem volt, inkább csak piszszegés, hogy nem számít, mi attól még ugyanolyanok vagyunk, mint a többi, ami egy gyereknek gyanús. Sok jelből (előkapott zsebkendő) kiderült, hogy jobb nem szóbahozni, az egyik nagynéném szerint „mind a majomtól származunk”. Olyan volt a zsidó-tudatunk, mintha semmit nem tudtunk volna az egészről és ez tipikus volt. Ma is csak ötven ember van az ötvenezer zsidó közül, aki templomba jár, s ők sem tudnak héberül... És régen még tiltották is a héber napi használatát, persze, hogy elfelejtették. Anélkül pedig nem érthető az egész. Mert csak héberül evidens, hogy a jöhvövöh istennévének jelentése van: a Jövő-re utal, leendítő a jelentése, teremtő. És a szeretet teremtésére is utal, mert a „jöhév” az szeretet jelent. (Arámiul adás.)

Az „azonosulás” mint technika egy konfliktus-kezelési módszer, Gordon-módszer néven is ismerik. Ezért kezdem ezzel, mint egy önismereti csoporton: „Tudok azonosulni...” A lényege, hogy nem vádaskodom, nem „te-üzeneteket” fogalmazok meg, ha támadás ér, hanem „én-üzeneteket”. Nem a náci látens homók, hanem „én voltam az”. A cél, hogy csökkentsük a fesz-t. Hiszen a támadók célja a feszültség fokozása. Ezt nálunk kevesen használják a közéletben, az igaz. De valamikor el kell kezdeni, ha nem akarunk a kollektív paranoia örvényébe sodródni.)

Sokan felvetették, hogy Csanád már évek óta tudja, hogy zsidó ősei vannak, miért folytatta mégis a náci propagandát. Szerintem ez elhúzó-dó, fokozatos folyamat, ahogy felfedezzük az őseinket. (Ungvári Tamás tanulságosan beszám-

ol írásaiban sok nem-vallásos zsidó értelmiségi sorsáról ebben az összefüggésben.) (Ungvári, 2011)

Egy mondatot hagyott csak ki pont erről ebből a záró részből a szerkesztő (s én belementem):

„(Ahogy nálunk Tormayt, Ritoók Emmát, vagy a rokon nyilas külügyminisztert, Kemény Gábort eltitkolta a család az ősek között, az ő őseik, a Rákóczy-k, Zrínyi-k, Báthory-ak, Szapolyaiak, Hunyadiak zsidóellenes máglyáit, pogromjait, ellenségeskedéseit végképp elhallgatva.)”

Csakhogy ez fontos. Mert legfőképpen, ma már látom, éppen a magyar fejedelmi őseket akarták elrejteni. És éppen azért, mert zsidóellenesek voltak a közvetlen magyar ősek, a Ritoók és Tormay család. Ezért ez a két név nem hangzott el. És az ő őseik (Rákóczy, Szapolyai, akik ténylegesen máglyán és pogromban zsidók ezreit ölték meg) végképp nem.

Az a közhit, hogy a tulajdonságok nem öröklődnek. Ráadásul sosem említi senki, hogy aki fejedelem, az szükségképpen gyilkos is. Egyrészt ősei a vagyont gyilkosságokkal szerezték (katonai győzelmekkel jó esetben, rokonoktól rablással rossz esetben). Másrészt a katonaságot nem tekinti a többség még ma sem gyerekgyilkosságnak. Hiszen tizenévesek kaszabolták egymást a csatamezőkön!

És ma már egérkísérletekből tudjuk, hogy a stresszelt egérembriónak későbbi unokája is az agyi neuron-és hormon-szerkezetekben öröklő a fokozott agresszivitást!

Lloyd DeMause: „Gilbert/ Gottlieb /Kathryn Hood-ot idézi, aki/születés előtt stresszelt egereket, akiket felnőttként agresszívbabnak találtak, majd a hím egereket párosították más nőstényekkel, és azt találták, hogy az unokák is agresszívebbek, mint a nem stresszelt hímek: ezzel kimutatták, hogy a külső környezeti stressz genetikusan öröklődhet.” (The Emotional History of the Nations, Karnac, New York, 2002)¹

Tehát igenis számítanak a fejedelmi ősek, de nem a dicsőség (és annak mohó és gyilkosságtól

sem visszariadó akarása) miatt, hanem mert a konfliktus-kezelésben számít, ha valaki magasabb agresszió-hormon-termelő agyat örököl (és csökkentett derű-hormon termelése lesz).

Amúgy a csecsemőötthon (láttam az átbúzásokat a hivatalos papírokon) felveti annak lebetűségét (fikcióban tervezem ezt megírni), hogy elcseréltek. Tebát tényleg Rákóczy az ősem, de nem biztos hogy zsidó is vagyok, ha elcseréltek. Hacsak nem igaz az, amit Rákóczy maga ír az önéletrajzában, hogy ő Dávid házából származik (mert említi a Palaiologosz – Ős-ige nevű őseit a bizánci uralkodókat, akik erre büszkék s ezért őket minden európai királyi ház ősei közt megemlíti. Hiszen ezáltal Jézusnak is rokonai. Őket ez segíti, inspirálja.

A naplóíró dédnéném, Ritoók Emma esetében anyjával kapcsolata konfliktusokkal volt terhelt kisgyerekkorában. A Napló dossziéjában (az OSZK Kézirattárban) fennmaradt anyja levele, amelyben az elválasztás nehézségeiről beszél, illetve fogadkozik, hogy nem fogja többet megütni a gyermeket.

Lloyd deMause szerint a gyermekek elleni erőszak (ideértve a rituális és tömeges gyermek-áldozatok évezredeit és az egyszerű dadushoz adás eseteit is) mennyisége és intenzitása döntő hatással van a felnövekvő nemzedék későbbi agresszív dramatizációira (acting-out-jára), a „trauma-ismétlés” elve alapján.

„Azok az anyák, akik saját korai tapasztalataik nyomán gyerekeiket ártalmasnak és agresszívnek vizionálják, a történelemben többnyire olyan módon kezelték őket, hogy erőszakos felnőttékké váltak, mert a gyerekkori rutin gyilkossági kísérletek, elhagyások, lekötések pólyával, beöntéses kínzások, a domináció, a verés, a szexuális támadások és érzelmi abúzusok később mind újra dramatizálva lesznek háborúkban és politikai harcok során. Legtöbbször nem a végszükség diktálta a gyermekek elleni kegyetlen viselkedést: a gazdag szülők a történelem során még elutasítóbbak voltak, évekre kiadták nevelőanyáknak a gyermeket, noha tudtak arról, hogy ezek a szoptatós dajkák kegyetlenek. Az apák pedig nem segítettek e traumatikus gyerekkorban, mert a történelem során, máig az apák hiányoztak a kisgyerekkorból, hiszen a legtöbb apa naphosszat a mezőn vagy a gyárban volt, éjjel pedig a kocsmában. Hazaérve pedig nem segítettek az anyáknak a gondviselésben és táplálásban, hanem elvárták a feleségüktől, hogy „anya helyett anyjuk” legyen nekik is, elvéve az anyját a gyerektől. [...] Az éretlen apák és anyák elvárják, hogy gyerekeik adják

meg nekik azt a szeretetet, amit gyerekként nem kaptak meg és ezért a gyerek függetlenségét elutasításnak élik meg [...] Amikor a kisgyerek sír, az éretlen anya hallja a saját anyját, apját, testvéreit, férjét ordítani rá.” (Lloyd deMause, 2002. p. 151.)²

Éppen az ilyen lélektani, mitológiai elemeket tudja hordozni a „fejedelmi ősökbe” (azaz a védelmező archetípusokba, közös alteregókba) vetett hit, ha már a vallási alapok megrendültek, de megmarad a kivagyiság, a hiúság, az irigység, vagyis az ambíció. „Legalapvetőbb indulatom az ambíció volt” – írja szerzőnk a Naplóban.

A Tábor Béla–Szabó Lajos Buber-elemző köréhez tartozó Szerb Antalnétől (személyes közlésben) hallottam 1985-ben, hogy magától értetődően számon tartották (noha ritkán említették) a „dávid-házi” ősöket az ő családjában (mint pl. Avrabanel, mely nevet néha Abarbanelként is írnak). Saját maga által főművének tekintett verses drámáját, a *Pán megváltását* (melyből az Abarbanel-hagyomány ismerete kitűnik) is ezzel a mitológiával szerelte fel.

Ritoók Emma Naplójában azt írja, szeretne egy regényt írni (gyerekszemmel, gyermek-naplók stílusában) arról, hogyan találkoztak az „ellenséges családok” a történelemben nemzedékeken át. (Ez úgy is érthető, hogy majd egy „dédunokája” ezt megírja, akinek jegyzeteit szánja.)

Feltételezhető, hogy nem csak törököket és zsidókat ért itt az „ellenséges” kifejezés alatt, hisz e családokban a testvéri birtok-viszályok állandóak (és jól ismertek az irodalomból).

Felsorolja Naplójában a nemzedékeket, ahol rokonai vannak: az Anjouk idejében a Drugeth nádori család, a Drugeth-rokon Szapolyaival unokatestvéri viszonyban lévő Hunyadi is az őse, aztán Bethlen Gábor fejedelem nagyanyja s így ősei unokatestvérei Bocskay, Báthory, Zrínyi és Rákóczi is.

Széchy Mária (1610–1679) (a Báthory-unoka Wesselényi nádor özvegye) anyja (Homonnay Drugeth Mária, Széchy Györgyné) volt Ritoók Emma anyai nagybátyjának, Csányi Dánielnek a szépanyja.

Wesselényiné Széchy Mária anyja dédapja Szapolyai János nővére fia (György) volt. Széchy Mária első férje viszont Bethlen Gábor fejedelem öccsének fia, István volt.

Báthory István (a lengyel király) a Szapolyai Krisztina fiának rokona, Homonnay Antal feleségének, Annának a testvére. Báthory ugyanakkor unokaöccse Bocskaynak. Rákóczi is rokon, Rákóczi Zsigmond (fejedelem) veje Homonnai

Drughet Bálint. A Ritoók család szóbeli hagyománya az ősanynak Drughet-családot tartja őszekötő szálnak a főnemességekkel. (Drughet-lány volt egy Zrínyiné, egy Esterháziné, egy Nádasdiné s egy Zichyné is.)

Mindebből adódik, hogy a Homonnay-leszármazott Wesselényi nádornéknak Zrínyi Ilona és II. Rákóczy Ferenc is unokahúga vagy unokaöccse: ő szervezte ezt a dinasztikus házasságot.³

Nem fejt ki a Naplóban, de feltételezhető, hogy a „gyermekszemmel” kifejezés a gyermeki „áldozat-szerepre” tett utalás, különösen, hogy az ősök ellenségessége nyilván a „boszorkányperbe kevert ősök”-re is utal (mint Báthory Erzsébet, Török Kata), az „ellenséges” családok pedig akár a zsidó családok is lehetnek, hiszen zsidó barátaival beszél erről a regénytervéről Ritoók Emma.

A boszorkányok a demause-i lélektörténetek szerint a gyermekek elleni nemi erőszakkal kapcsolatos fantáziák hordozói. Nem lehet nem észrevenni az erőszak mindent-átható voltát a történelmi életrajzokban, melyek ott sorakoztak Ritoók Emma könyvespolcán: az állandó féktelen tivornyák és „vitézi” kirohanások Balassi Bálint verseiben, a „hősi gesztusok” (pl. az ellenzéki követek lefejezése) Rákóczi önéletrajzában. A Bocskai megölésével vádolt Kátay kancellár levágott fejével labdáznak a gyerekek, pár emberöltővel korábban Szapolyai evés közben egy uborkásüvegbe helyezett levágott fejjel társalog, melyet az őt, királyát később eláruló Török Bálint vágott le a haldokló Cserni Jován testéről, s két szekérnyi levágott fejjel (Jován cár kíséretéből) együtt küldte Budára. Mindezt gyermekszemmel ábrázolni, tehát elmebeteg tünetként kezelni a „hősi alteregókat” – eredeti ötlet, mely ha megvalósul, komoly irodalmi (és történelmi, szociálpszichológusi) újítás lett volna. Nehéz nem észrevenni a múltat tanulmányozva, hogy a kis magyar nemesi gyerekeket a szüleik a szomszéd rokon várúrhoz adják be, hogy felszolgáljanak tanuljanak, a vívás és táncolás fő tantárgyai mellett, míg a zsidó családokban a gyerekeket olvasni tanítják. És a zsidó „arisztokrácia” (a dávidi utódok) nem csatákban tűnnek ki, hanem a bölcsesség hagyományozása a fő feladatuk.

Lloyd deMause szerint a gyerekkori traumákat tároló szociális alteregő „átveszi az uralmat” a stressz-helyzetben: a különben békés és szerető családapa gyilkolni indul a csatába, hogy megvédje az „anyaföldet”. A földönfutó fegyvertelen zsidók nem követhetik ezt a mintát. Viszont ép-

pen engedékenyebb, békésebb viszonyaikkal „provokálják” a környezetüket. Ritoók Emma legközelebbi barátai és képzelte szerelmei mindig zsidók voltak, s többnyire nem „akárik”, hanem az informális „zsidó arisztokrácia” tagjai.

„Ellenséges családokról” beszél Ritoók Emma, utódai (szerinte káros) vegyes házasságát látva a zsidók és a magyarok korábbi találkozásait kereste. Hiszen az erdélyi politikában Szapolyai János Zsigmondtól Báthoryn keresztül (akinek fő ellenfele, Bebek Gáspár volt unitárius) Bethlenig és a Rákóczy Györgyökig a „zsidózó” unitáriusok és szombatosok (és a reformáció enyhébb formáit is ellenző katolikusok) üldözése volt a legélesebb probléma.

Zavarba ejtő lehetett, (hiszen dédapja szépanyjának a rokonai még fejek levágásával foglalatostkodtak), hogy (a nagyon régi csaták kivételével) mennyire az élet védelméről szólnak az értelmezések – ezeket, vagyis a talmudi bölcseseket ezért nem is olvasták. Sőt, maga az „Ószövetség” (a visszhangzó jövőhódolókat egyetlen ősi Tanítása, tórája, Mózes Öt Könyve) olvasása tilos volt, katolikus egyházi tiltás alatt állt az 1900-as évszázad első felében.

(Mint láttuk, neuronális szinten a traumákat valóban lehetséges örökölni. De nyilván a békére való törekvést is.)

Egyfajta figyelmeztetésnek is tekinthető az, hogy az erdélyi vallásháborúkat folytató családjabeli harcokról tervez regényt Ritoók Emma, s ezt zsidó barátaival is megbeszéli. Hiszen azt mondja, hogy a szépanyja (Wesselényi, Zrínyi Péter, az újra elérkező „Dávid fiának” jószolt II. Rákóczy György idejében és családjában) még természetesnek vette, hogy a foglyokat kínozzák, hogy gyilkos dühvel törnek egymásra családtagok, ha más vallási árnyalathoz tartozik valaki és különlegesen élesek az ellentétek a „zsidózó” csoportokkal kapcsolatban (akik szintén az azonnali „eljövételét” jószolták „Dávid fiának”). Mintha ezzel azt mondaná: mégis mi-reménykedtek? Ismételtetitek önmegnyugtatóul, hogy milyen „hősies” és „nemeslelkű” nép a magyar. De ezek a nemeslelkű hősök azért egyben gyilkosok is voltak!

Bizony eltartott nekem pár évig, amíg (a Naplóban felsorolt nevek alapján) mindezt kinyomoztam a történelemkönyvek lábjegyzeteiből. Ahogy a zsidó ősök megtalálásától évekig tartott, míg sikerült némileg koherens képet kialakítanom a zsidók valódi fontosságáról és gondjairól, ahogy erről a folyamatról beszámoltam a kilencvenes évekből esszé-regényeimben

(Nijinsky figurája köré rendezve akkor a szomszédban lakó Szerb és Ritoók családot, pont mert akkor még nem értesültem a nála is híresebb magyar őseimről.)

Nem lehet könnyű magyar nemesek utódaként „múlt-feldolgozás-pártinak” lenni, hiszen a mai szemmel nézve helyzetlen (vagy gonosz) tettek egész sora látható a vezetők életrajzában. És ha komolyan vesszük a tudósok állítását, hogy neuron-szinten örökljük mondjuk az agresszív hajlamot, akkor ezzel külön foglalkozni kéne. Szerencsések azok, akik vegyes családba születnek és történetesen zsidó őseik is vannak. Ritoók Emma azt írja (Lesznai Annának és Szerb Antalnak, tehát zsidó barátainak, levélben), hogy reméli, egy kis dédunokáját érdeklí a regényterve, amiben „gyerekszemmel” írná meg a (zsidó-magyar) ellenségesség fokozatos csökkenését. Az a terv, hogy végignézik a magyar őseket (a merényleteiket kb. 50 évenként) és a Szerbék zsidó őseit, a híres csodarabbikat, (a barbaraneltől, a prágai gölemes Löw rabbin át a lubavicsi rebbéig). Nem írták meg, mert túl szembeötlő, hogy a zsidóknál nincsenek rablások és merényletek, mindenki naphosszat a Bibliát (Mózes könyveit) tanulmányozza.

A Bibliának van egy terápiás olvasata, ami esetleg ateistáknak is hasznos lehet.

A *Zohár* nevű könyv (talmudi idézetekkel), amiben minden „belső, lelki” sztorivá válik, pl. Egyiptom az ego-pont, Izrael az Észráél... stb.

És az egyes betűk alakja is a lelki harcokra utal, amit a Pozitív Jövő érdekében megtehetünk, hogy megteremtjük magunkban. (Az extra ok nélküli Szeretet teremtése a „Teremtő” ebben a tanban.)

Itt jegyzem meg, hogy a (fenti elmélet alapján álló) biblia-magyarázat, a *Zohár* olvasása a Tábor-féle körben napi elfoglaltság volt, és Freudnak páciense volt a *Zohár*-magyarázaton nevelkedő lubavicsi Rebbe az 1900-as évek elején: a misztikus kabbala tehát közleketű lehetett a tárgyalt korszak entellektüel szalonjaiban. (ld. Schneider-Berke, 2000.)

E szellemi megváltó-hit szeretet-istenének funkciója pedig az volt, hogy az elvesztett egyszerű vallásos hitet pótolja. És helyettesítse a hitet a lelki „megváltói ambícióval”, amelyet (szellemi adakozóként, megosztóként) mindenki „öröklhet”, ám Ritoók Emma a fejedelmi „felkent” ősei révén különösen „örökös” lehet, és így kialakulhat benne a „szociális alteregó” hallucinációja, agresszióra is képes transz-állapota. (Lloyd deMause, 2002.)⁴

Minden támadás a nem-zsidók részéről a zsidók ellen egy stresszhelyzet a megfelelő neuron-hálóval és adrenalin hormonokkal (csökkenteni akarják a békepárti zsidók szerotonin hormonszintjét).

Ha tehát végignézzük néhány történelmi konfliktust a Biblia körül (katolikusok, reformátusok, zsidók ellen), akkor minden helyzetben eljuthatunk oda, hogy az agresszív öröklött neuron-hálóat lecsendesítsük a zsidóktól (akár a kereszténységen keresztül megkapott) békés neuronhálóval, és eljussunk a belső Nulla Kilométerkőhöz.

Azért nem publikálta sem Szerb Antal, sem Ritoók Emma ezt az általuk fontosnak tartott sorozatot, mert nem illett abban a korban (talán veszélyes volt) említeni, hogy a nem-zsidó vezetők folyton ölik egymást (éppen a messiásra hivatkozva), és a zsidó nemzedékek vezetői mindig csak ülnek és olvassák a mózesi Tant, miközben őket „gyerekgyilkosnak, vérszívónak,” nevezik a többiek. (Ma sem lehetne találni kiadót erre a könyvtervre.)

Amennyiben igaz a tudósok felfedezése, hogy nem genetikusan, de a neuronális és hormonális szerkezetek igenis öröklődnek (tehát stresszes nagyszülő unokája is agresszívabb állatkísérletekben) akkor érdemes ilyen közlőre megnézni az őseinket (vagy ha nem vagyunk egyenes ági utódok, az őseink szellemi és hatalmi vezetőit, akik hatottak rájuk.). És őszintén drukkolni kell a nem-zsidóknak, miközben látni érdemes azt is, hogy a vegyes házasságok utódai sajátos semlegesítő helyzetbe kerülnek: sok-sok elhallgatott gyilkosság és rablás, agresszió-émléknyoma a nem-zsidó oldalon, miközben a terápiás, béke-teremtő tudás a zsidó oldalon szinte lehetővé teszi a „tisztá lappal” indulást.

Aki vegyes családból ered, az örökli a traumás neuron-hálókat és stresszre extrém adrenalin-termelésbe kezd, de örökli a békés, terápiás Biblia-olvasó neuronokat és szerotonin-termelést is: tehát a Nulla Kilométerkő szerepét töltik be a vegyes családbeliek a társadalomban. (Ezért nekik akkor is érdemes megismerni legalább a tizenkét geokozmikus merénylet-év bibliai hetiszakaszát, ha amúgy aktív ateisták.)

Valamilyen szinten mindannyian kapcsolódunk a fejedelmekhez (ha nem vérrokoként, akkor az alattvalóik vérrokonaként), tehát a ki nem beszélt traumáikat (azt nem hiszem, hogy emberek fejét levágni nem rémisztően megrázó a tettes számára) mind hordozzuk. És ha nem is

biztos, hogy mindenkinek vannak zsidó vérkonai, ha komolyan vesszük a kereszténység üzenetét, akkor a zsidó szeretet-parancs is mindannyiunk hagyománya lett.

A választás ránk van bízva. Ennyiben mindannyian kicsit olyanok vagyunk, mint Szegedi Csanád. Meddig hagyjuk, hogy a zsidókat és kisebbségeket gyűlölő és gyilkoló őseink kiabáljanak ki a fejünkéből? Miért nem veszünk elő egy Bibliát? Hiszen akkor, ha ezt tesszük (akár hitetlenként is), ezzel a békés, olvasgató, értelmező hagyománnyal azonosulunk és az olyan őseink belső hangját erősítjük, akik már a régi nagy harcok és merényletek és pogromok idején is inkább az önvizsgálat tradícióját követték.

BIBLIOGRÁFIA

- Asztalos Miklós, *II. Rákóczi Ferenc élete és kora*, Budapest: 1934.
- Erős, Ferenc, *A válság szociálpszichológiája*, Bp. T-twins Kiadó, 1994.
- Gyurgyák, János, *A zsidókérdés Magyarországon*, Osiris, Bp. 2001.
- Idel, Moshe, *Mytical Messianism*, SUNY, Albany, 1998.
- Lenowitz, Harris, *The Jewish Messiah*, Oxford University Press, New York-Oxford, 1998.
- Loewy, Michael, *Redemption and Utopia Jewish Libertarian Thought in Central Europe*, A Study in Elective Affinity, Press Universitaire, Paris, 1988.
- DeMause, Lloyd *The Emotional Life of the Nations*, Karnac, New York, 2002.
- Pulzer, Peter, *The Rise of Political Anti-Semitism in Germany and Austria*, Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts, 1964, 1988.
- Takáts Sándor, *Buda két árulója*, Szépirodalmi Kiadó, Bp. 1979.
- Tábor, Béla *A zsidóság két útja*, Pesti Szalon, Budapest, 1990.
- Szerb, Antal, *Naplójegyzetek 1914-1945* Magvető, Bp., szerk: Tompa Mária, 2001.
- Ungvári, Tamás, *Nyomtalanul*, Scolar, Budapest, 2011.

JEGYZETEK:

- ¹ A bostoni Tuft University-n Larry Feig hasonló eredményekre jutott a *Biological Psychiatry* 2012 aug 18-i számában, melyről beszámol a *LeMonde* 2012.08.30-i száma: http://www.lemonde.fr/sciences/article/2012/08/30/des-souris-maudites-sur-trois-generations_1753535_1650684.html
- ² „Úgy találtam, (sok százezer sajtó-karikatúra elemzésével) hogy monstruózus vérszomjas nők csoport-fantáziái előznek meg minden háborút, amelyet elemeztem. (...) Amikor a háború kitör, az ijesztő nők képei eltűnnek a nemzeti fantázia-világból. A vérszomjas nő most kivetül az ellenségre, s a vár tudat alatt egy anyafigurával való küzdelemmé válik. *A háború mindig „jogos erő-*

szaktevés” a Gonosz Anya megbosszulása, (...) megleckézítése. A hős részben ön-gyilkos (bűnös én-részeit kivetítve másokra elpusztítja) és ugyanakkor anya-gyilkos is, megbosszulva a korai traumákat.” (Lloyd deMause, 2002.p. 57.)

- ³ Ritoók Emma: „A nagybátyám (Csányi Dániel, aki a Kossuth elleni 1844-es merénylet tervéért ül börtönben) szépanyja Homonnay Széchy Mária (1610–1679).

Mi látott gyerekszemmel a kis Homonnay Drugeth anyától született Mária a Széchy családban?

Mit meséltek nagyobb gyerekkorában a kiskoráról, az 1600-as évek elejéről, mikor Habsburg Rudolf volt Prágában a császár és király?

...Tudod, kislányom a nagyapád, Homonnay Drugeth Gyurkó, /mh.1620/ hiszen emlékszel, nemrég volt itt pár hétig... miután hátba támadta Bethlen fejedelem őnagyságát Prága alatt és megmentette II. Habsburg Ferdinánd királyt.

Az ő nagyapja Szapolyai János királyunk (1526–1541) nővérének, Krisztinának a fia volt. A király, Szapolyai özvegye, Jagelló Izabella mellett a fia lett, János Zsigmond, (1541–1571) ő a Drugethek unokatestvére.

Ő volt, aki az ellene felkelt székelyeknek levágatta orrát-fülét. Másokat lefejeztetett.

Élete végén unitárius lett.

A nagyapjának Szapolyai Krisztinától még öt bátyja volt. Szapolyai Krisztina Antal fia Báthory Annát vette feleségül.

Az ő bátyja (vagyis Drugeth Antal bácsi sógora) volt Báthory István, (1571–1586) aki aztán lengyel királyként még az orosz cárt is megverte csatában. És az ellene felkelt katolikus székelyeknek ő is levágta orrát-fülét, de az unitárius lázadók közül párat lefejeztetett.

Báthory Erzsébet néne (Gábor fejedelem néne) kislánya, Nádasdy Kata tehát a nagyapádhoz, a Rákóczy fejedelem sógora unokatestvéréhez, Homonnay Drugeth Györgyhez ment hozzá, s az ő lányuk, Mária, az anyád, aki pedig ugye Széchy György uramhoz ment hozzá, az apádhoz. [...] A Homonnay vagyon Széchné Mária testvérének, Jánosnak a fiára, Gyurkóra (1663–1668) száll, akinek Eszterházy Máriaától egy fia van, Bálint, de neki már csak lányai születnek. (Illetve volt még egy Homonnay Zsigmond, aki pap lett s nemrég, 1684-ben meghalt.) Az egyik (Mária Klára) gróf Zichy Péterhez megy hozzá (mh. 1726) és a másik (Krisztina) pedig a nála húsz évvel fiatalabb Bercsényi Miklóshoz (s így ő lesz a hatalmas Homonnay vagyon örököse), aki majd nemsokára lefejezi a trónfosztást ellenző követeket és leölet háromszáz német hadifoglyot. (1709)

Az ebben a nemzedékben lévő Homonnay lányunokák (Zichyek, Bercsényiek, Althánok stb) egyikének unokája Csányi Dániel, akinek nővére egy Ungvárihoz megy s annak lánya, Berta lesz az úkapám, Ritoók Zsigmond felesége (így foglalhatná össze Ritoók Emma az ősei felsorolását „gyerekszemmel”).

- ⁴ A hindu hatást közvetítő gnoszticizmus szerint a fizikai világ csak „vetítés”, projekció („képzet”) és csak az érzelmek, az Akarat létezik (ez ihlette meg hinduista verzióban Schopenhauert). Következésképpen az evilágban csak a kapni-akarás (az egó) dominál, az egyetlen valódi új-teremtés az, amikor mi emberek létrehozuk, megteremtjük szívünkben a szeretetet: Ez azonos a megváltással, a kiszabadulás az (egoista) rabszolgaságból.